

STANISŁAW TYM

Rozmowy przy wycinaniu LASU

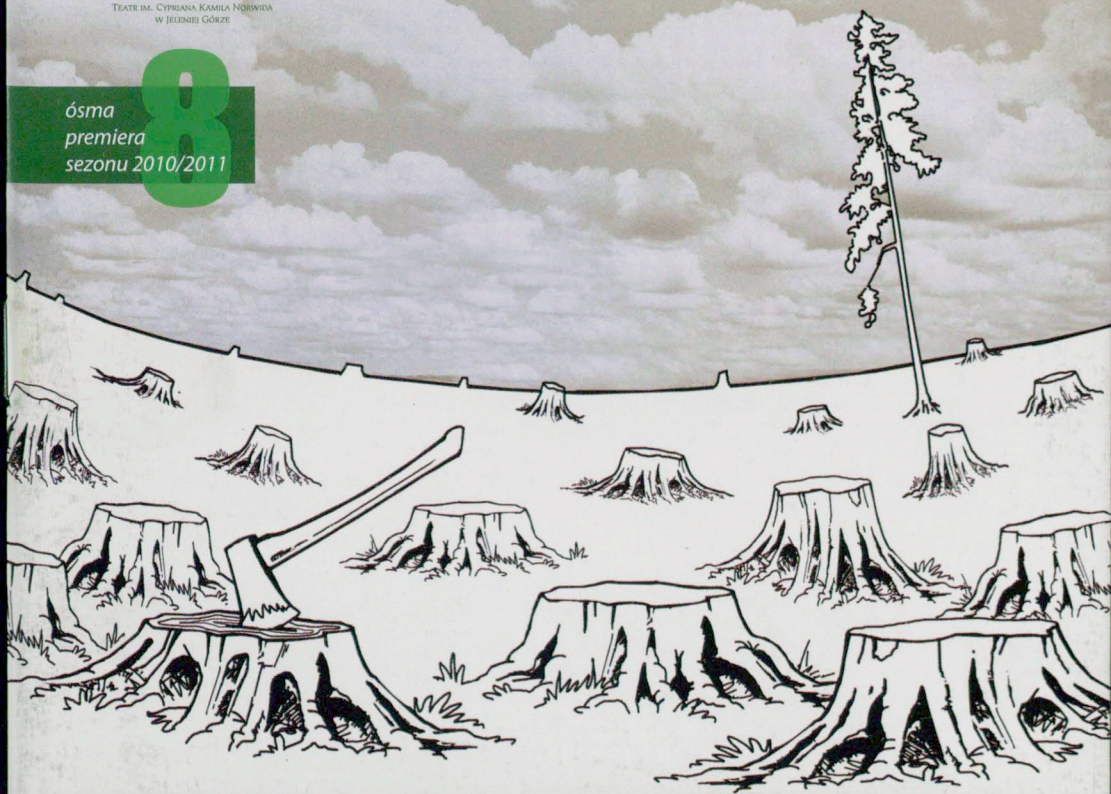
PREMIERA NA DUŻEJ SCENIE:
25 CZERWCA 2011r.

TEATR IM. CYRYLANA KAMILA NORWIDA
W JELENIJ GÓRZE

ósmą
premię
sezonu 2010/2011

8

Teatr im. Cypriana Kamila Norwida w Jeleniej Górze

Dyrektor Naczelny i Artystyczny – Bogdan Koca

Zastępca Dyrektora – Ryszard Pałac

Kierownik Literacki – Urszula Likszet

sezon 2010/2011

STANISŁAW TYM
Rozmowy
przy wycinaniu lasu

Obsada:

ZYZOL	Piotr Koniecznyński
MACUGA	Jacek Grondowy
DUNLOP	Igor Kowalik
BIMBER	Kazimierz Krzaczkowski
SIEKIEROWY	Bogusław Siwko
GAJOWY	Robert Dudzik
ETHALIA	Magdalena Kępińska
ALEKS	Andrzej Kępiński
EKSPERT PIERWSZY	Elżbieta Kosecka
EKSPERT DRUGI	Elwira Hamerska-Kijańska
EKSPERT TRZECI	Marta Łącka
EKSPERT CZWARTY	Iwona Lach

Asystent reżysera – Andrzej Kępiński

Inspicjentka i suflerka – Grażyna Mieczkowska

Spektakl bez przerwy

Układ tekstu i reżyseria
Tomasz Man

Scenografia
Wojciech Jankowiak

Opracowanie muzyczne
Jacek Szreniawa

W spektaklu wykorzystano utwory:

Pod borem (muz.-T. Sygietyński), *Karolinka* (śl.-Z. Pyzik, muz.-St. Hadyna), *Uciekła mi przepióreczka* (piosenka ludowa), *Ułani, ułani* (autorzy nieznani), *Płynie Wisła, płynie* (śl.-E. Wasilewski, muz.-K. Hofman), *Ukochany kraj* (śl.-K. I. Gałczyński, muz.-T. Sygietyński), *W domu ojczystym* (śl.-K. Parnowska, muz.-J. Wasowski) *Nasza ojczyzna* (śl. i muz.-M. Witcki) *Płonie ognisko i szumi knieje* (śl. i muz.-J. Braun), *Piekna nasza Polska cała* (śl.-W. Pol, muz.-J. Sierosławski) *Polka tramblanka* (śl.-M. Zimińska-Sygietyńska, muz.-T. Sygietyński), *Motylem jestem* (śl.-A. Tylczyński, muz.-A. Korzyński).

„Rozmowy przy wycinaniu lasu” miały swą prapremierę w 1975 r. w Teatrze Kwadrat, w reżyserii Edwarda Dziewońskiego. W 1984 r. na tejsze scenie sztukę wystawił sam Stanisław Tym. Po kilkunastu latach powrócił do tekstu, który poprzedza szczególna dedykacja: „Wszystkim karpiom w Polsce poświęcam – autor”.

Stanisław Tym

Urodził się w 1937 roku w Małkini. Studiował w m.in. chemię na Politechnice Warszawskiej, przetwórstwo w SGGW a także na Wydziale Aktorskim Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. W czasie studiów pisał teksty i występował w kabaretach studenckich. Był też bramkarzem i szatniarzem w klubie „Stodoła”. W latach 1960 – 1972 był aktorem, autorem i reżyserem warszawskiego Teatru STS oraz Kabaretu „Owca”, w latach 1984-1986 – dyrektorem Teatru Dramatycznego w Elblągu. Był etatowym reżyserem Teatru Rampa i Teatru Powszechnego w Warszawie.

Jest autorem wielu sztuk teatralnych, skeczy (jednym z najbardziej znanych jest „Ucz się Jasiu” w wykonaniu Jana Kobuszewskiego, Wiesława Gołasa i Wiesława Michnikowskiego, prezentowany w kabarecie „Dudek”) i słuchowisk radiowych a także scenariuszy do filmów Stanisława Barei, w których również występował i był współreżyserem. Był niezapomnianym kaowcem w filmie Marka Piwowskiego „Rejs”. Współautor i aktor kabaretów „Owca”, „Dudek”, „Lopek” i „Wagabunda”. W drugiej połowie lat 90. pisał felietony do tygodnika „Wprost”, dziennika „Rzeczpospolita”, jest stałym felietonistą „Polityki”.

Jest laureatem wielu nagród, m. in. za najlepszy scenariusz do filmu „Rozmowy kontrolowane” na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni w 1992 roku, Nagrody Kisiela dla najlepszego publicysty w 1998 roku, nagrody telewizyjnego „Pegaza”, za poczucie humoru i przenikliwość umysłu” w 2002 roku. W 2005 roku ukazał się zbiór jego tekstów i rysunków, zatytułowany „Mamu-ta tu mam” (który to jest palindromem). Jest członkiem Stowarzyszenia Pisarzy Polskich.

Stanisław Tym UCZ SIĘ JASIU

Osoby : Klient (K), Majster (M), Jasiu (J)

- K: Kran mi sie zepsuł... Trzeba wstawić nową rurkę, kranik przelotowy i wyjście do baterii.
M: (*chłodne spojrzenie, przekłada nogę na nogę*) Masz Pan chwilę czasu?
K: Mam.
M: No i patrz Pan, ze łba mnie wyszło. Jasiu! Jasiu!!! (*wchodzi Jasiu*)
J: Tak jest, panie majster.
M: (*do klienta*) Panie, obejrz Pan drzwi z tamtej strony, to znaczy, opuść Pan pomieszczenie pracownicze. Jak ja zawołam „eee”, to Pan wejdzie. (*Jasiu pije rurkę*)
M: Jasiu! Jako mój uczeń kształcić się umiał na nauce. Co to jest mój chłopcze?
J: To jest rura, Panie Majster.
M: (*spokojnie*) Tak jest. (*krzyczy*) A do czego jest ta rura?!
J: Ta rura jest do niczego.
M: Tak jest. Weź teraz kajecik, ołówek i pisz. Bedzie lekcja teoretyczna: Rozmowa z klientem. EEE!
K: Więc proszę Pana, pękła mi rura...
M: Zaraz, chwileczkę. A „dzień dobry” kto powie? Młodzież słucha, ona się uczy!
K: Dzień dobry. Więc proszę Pana, pękła mi rurka w zlewie. Trzeba wstawić nową rurkę, kranik przelotowy i wejście do baterii.
M: Ale czy masz Pan chwilę czasu?
K: Mam.
M: To idź Pan sobie do kina na jakiś film, co Pan jeszcze nie byłeś. (*śmiech*). Jasiu, podkreśl wężykiem - to jest dowcip.
K: Proszę Pana, ale woda mi się leje!
M: I musi się lać! Dana woda, podlegająca ciśnieniu, napotykając na otwór, czyli szczelinę, wypływa. Praw fizyki Pan nie zmienisz, nie bądź Pan głąb. (*do Jasia*) Głąb – zapisałeś?
J: Nie – bądź – Pan – głąb.
M: Teraz uważaj, będzie się stawiał!
K: Proszę Pana, ale ja muszę Pana uprzedzić, że ja mam gwarancję na naprawę tej rurki.
M: O, to zmienia postać rzeczy. Masz Pan tu książkę życzeń i zażaleń i pisz Pan, że Pan majster odmawia wykonania naprawy gwarancyjnej.
K: Będzie Pan miał nieprzyjemności.
M: Kochany, wiesz co oni mogą mi zrobić? (*histeryczny śmiech*) Jasiu, powiedz Panu.
J: Oni mogą Panu majstrowi skoczyć. Tak?
M: Tak jest. Mogą mnie skoczyć.
K: A gdzie mogą Panu skoczyć?

- M: (*zniesmaczony ignorancją klienta*) No Jasiu, powiedz Panu.
J: Oni mogą Panu majstrowi skoczyć tam, gdzie Pan może Pana majstra w dupę pocałować. Dobrze?
M: Tak jest. Z tym że, Jasiu, jeżeli używasz zwrotu: Pan może Pana majstra ...pocałować, zawsze zostawiaj takie niedomówienie. Więcej inteligentnie. (*do klienta*) No pisz Pan to zażalenie i nie bądź Pan rura.
K: Jak to, ja mam nie być rura...
M: No, nie bądź Pan rura i nie pękaj Pan. (*śmiech*)
J: Wężykiem?
M: Wężykiem, wężykiem!
K: Po co ja mam pisać, skoro wiem, że to i tak nic nie da.
M: (*do Jasia*) O, będzie mięknał. (*do klienta*) No dobrze, dobrze, blisko, blisko, kombinuj Pan, kombinuj. (*czeka*)
K: Proszę Pana, skoro Pan nie chce w ramach gwarancji, no to może tak jakoś... prywatnie!
M: Prywatnie?! (*do Jasia*) To jest inna rozmowa. Pisz punkt drugi: Robotą prywatną. Po francusku: Travaille private. To jako ciekawostkie zawodową sobie zapisz. (*do klienta*) Wiec słucham, o co się właściwie rozchodzi?
K: Więc proszę Pana, pękła mi rurka w zlewie. Trzeba wstawić nowa rurkę, kranik przelotowy i wyjście do baterii.
M: Proszę Pana, nie ucz Pan ojca dzieci robić.
J: Wężykiem, wężykiem!
M: A jak!!! (*do klienta*) Gdzie szanowny Pan zamieszkuje?
K: Przy placu Wolności.
M: (*wstaje i patrzy klientowi prosto w oczy*) Przy placu Wolności?...
K: A co? Nie wolno?
M: Nie, ale nie o to się rozchodzi...
K: Proszę Pana, ale ja Panu zapłacę!
M: Pańskie pieniądze to ja...
K: Co?
M: (*do Jasia*) Niedomówienie. Jasiu, słuchaj, tera uważnie. Weźmiesz rurkę, kranik przelotowy i pójdziesz na plac Zwycięstwa...
K: Wolności!
M: Cisza, tera ja mówie. (*do Jasia*) Pójdziesz zatem na plac Zwycięstwa i założysz u tej Kowalskiej, ona już pół roku czeka ...
K: Ta, co te czekoladki przysyła i bilety do kina?
M: Ta sama, tylko mnie ze łba wyleciało, a tu Pan szanowny był łaskaw mi o niej przypomnieć.
K: Proszę Pana, to może przy okazji do mnie, to niedaleko. Woda mi się leje, a ja wie Pan, chciałem sobie kafelki założyć.
M: Kochany, Pan masz drobnomieszczańskie nawyki. Pan chciałbyś tak: mieć zimną wodę

osobno, ciepłą osobno, szczelne rurki, kafelki, duperelki, kraniki, dywaniki. Chamstwo! (*grozi palcem*) I drobnomieszczactwo z Pana wylazło.

K: A Pan się zachowuje skandalicznie.

M: O kochany, nie znieważaj robotnika, który wraz z chłopem i inteligentem pracującym stanowią zdrową siłę narodu. (*do Jasia*) Zapisales?

J: Ja to znam na pamięć.

M: (*do klienta*) Patrz Pan, taki szczył i to zna na pamięć. A Pan? Pan nie zna!

Bo Pan jest cham, ćwok, nieuk, swołocz i woda na młyn odwetowców ZBOR!

K: A Pan się zachowuje jak kelner, proszę Pana.

M: O Jasiu, pokaż Panu, (*odsuwa krzesło*) jak się u nas zachowuje kelner przy pracy. (*Jasiu tłucze klienta za sceną. Wraca*)

M: Nie zgrzałeś się?

J: Eee...

M: Weź kajecik, ołówek i pisz: Chamstwu w życiu... No jak piszesz chamstwo, no jak piszesz chamstwo?!

J: Tak, tak...

M: A może i dobrze. Chamstwu w życiu należy się przeciwstawić siłom...

J: Siłą.

M: Siłom.

J: Siłą.

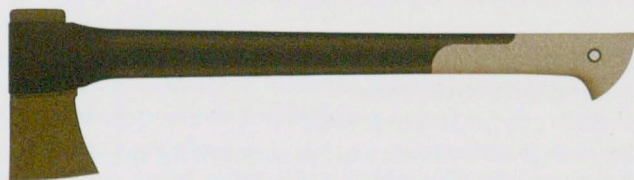
M: Siłom i godnościom osobistom.

J: I godnościom osobistom.

M: To była taka scenka kabaretowa do śmichu, bo wszyscy teraz lubią się pośmiać. Ale było i koniec. A teraz jak ktoś się zacznie śmiać, ten dostanie w ryj.

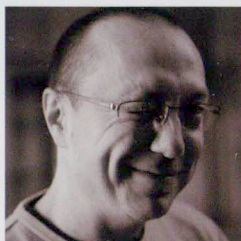
J: Wężykiem.

M: Tak jest!

STANISŁAW TYM
Rozmowy
przy wycinaniu lasu

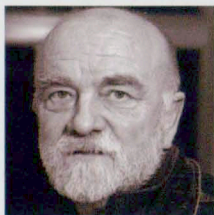
Tomasz Man

Dramatopisarza, reżyser, rocznik 1968. Jest doktorem filologii polskiej (absolwent Uniwersytetu Wrocławskiego), ukończył także Wydział Reżyserii Dramatu warszawskiej Akademii Teatralnej. Był kierownikiem literackim w Teatrze im. Siemaszkowej w Rzeszowie (2003-2005) i konsultantem programowym w Teatrze im. Mickiewicza w Częstochowie (2004-2005). Swoje teksty publikował na łamach „Teatru”, „Dialogu”, „Notatnika Teatralnego”. Karierę reżyserską rozpoczynał w Teatrze im. Węgierki w Białymstoku, gdzie wyreżyserował „Balladynę” Słowackiego i „Zbrodnię i karę” Fiodora

Dostojewskiego (2000 r.). W 2001 r. w Teatrze Polskim we Wrocławiu po raz pierwszy wyreżyserował własny tekst – poetycką „Katarantkę”, następnie – inspirowaną „Łagodną” Dostojewskiego – „Historię pewnej miłości” (Teatr Polski w Poznaniu). W 2004 roku w Laboratorium Dramatu napisał dramat pt. „111” – opowieść o, pozornie „normalnej” rodzinie, w której syn zabija rodziców. Spektakl wyreżyserował Redbad Klynstra. W 2007 r. już we własnej reżyserii, wystawił „111” w Teatrze im. W. Horzycy w Toruniu. Jest współautorem (z Krzysztofem Bizio) napisanej na zamówienie Teatru w Legnicy sztuki „Deszcze” (2005). Jest to opowieść o pięciu rodzinach mieszkających w różnym czasie w jednej legnickiej kamienicy. Jego monodramy pt. „3 x 2” wyreżyserował w Teatrze Stara ProchOFFnia Piotr Łazarkiewicz.

Reżyserował także sztuki innych współczesnych polskich autorów: Krzysztofa Bizio – „Porozmawiajmy o życiu i śmierci” (Teatr Współczesny w Szczecinie, 2001, Teatr Powszechny w Warszawie, 2004), „Lament” (Teatr Powszechny w Łodzi, 2003), „Śmieci” (Teatr Powszechny w Warszawie, 2005) i „Gabloty” (Teatr Narodowy, 2006); Michała Walczaka – „Piaskownicę” (Teatr im. Mickiewicza w Częstochowie, 2004) i „Podróż do wnętrza pokoju” (PWST we Wrocławiu, 2006) a także „Dzień świra” Marka Koterskiego (Teatr Miejski w Gdyni, 2006) oraz „Prezydentki” Wernera Schwaba (Teatr Krypta w Szczecinie, 2002), „Kształt rzeczy” Neila LaBute’a (Teatr im. Siemaszkowej w Rzeszowie, 2003) i „Złodzieja” Dario Fo (Teatr im. Kochanowskiego w Opolu, 2006). W 2003 roku wyreżyserował w Teatrze Studio w Warszawie „Zbyt głośną samotność” B. Hrabala (na podstawie własnej adaptacji). Tomasz Man był założycielem wrocławskiego Teatru Pod Gryfami. W 2003 roku wystawił tu opracowany dramaturgicznie blog anonimowego internauty pt. „Żona mnie opierniczyła”, „Historię pewnej miłości” i „Oskara i Ruth” Ingmara Villqista.

Jest laureatem wielu nagród i wyróżnień, wśród nich warto wymienić: 2002 – Nagroda Ludowego Towarzystwa Naukowo-Kulturalnego za zbiorową kreację dla twórców spektaklu „Porozmawiajmy o życiu i śmierci” Krzysztofa Bizio z Teatru Współczesnego w Szczecinie na 37. Ogólnopolskim Przeglądzie Teatrów Małych Form „Kontrapunkt” w Szczecinie, 2005 – nagroda za scenariusz oryginalny – za tekst słuchowiska „Matka i lampart” na 5. Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji „Dwa Teatry” w Sopocie, 2006 – zielonogórski Leon 2006 – nagroda dla najlepszego spektaklu sezonu – „Harpagona” na podstawie „Skąpca” Moliera z Lubuskiego Teatru im. Kruczkowskiego w Zielonej Górze. W sezonie 2009/2010 wyreżyserował w Teatrze im. C. K. Norwida własną sztukę pt. „Dobrze”.

Wojciech Jankowiak

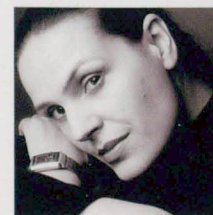
Scenograf, absolwent PWSSP we Wrocławiu. Realizuje projekty scenograficzne w teatrach całej Polski, z równą łatwością do spektakli klasycznych jak i współczesnych. W latach 1992-1998 związany był etatowo z Teatrem Polskim we Wrocławiu. Od 1974 r. współpracował z teatrem telewizyjnym, wiele projektów realizując wspólnie z Michałem Jędrzejewskim (od 1974 r.). Od lat dziewięćdziesiątych często współtworzy scenografię z Martą Hubką. Trudno wymienić wszystkie projekty Wojciecha Jankowiaka, jest ich bowiem kilkaset: w teatrach dramatycznych, operze, operetce, teatrze telewizyjnym. Warto więc przypomnieć te jeleniogórskie: „Śniadanie” R. M. Grońskiego, „Cyganie z Andaluzji” J. Potockiego (wspólnie z M.

Hubką), „Monachomachia wg Ignacego Krasickiego” (wspólnie z M. Hubką), „Kontredans” Bogdana Rudnickiego (dekoracje), „Przygody Tomka Sawyera”. Jest laureatem Złotej Maski za scenografię do „Kramu Karoliny” w Teatrze Śląskim w Katowicach (1993). Jest autorem scenografii do spektaklu „Scrooge. Opowieść wigilijna” (reż. H. Adamek).

Jacek Szreniawa

Od lat obecny w jeleniogórskim życiu muzycznym. Jest wokalistą, gitarzystą, kompozytorem, aranżerem, muzykiem multiinstrumentalistą, nauczycielem muzyki, dydaktykiem. Stale współpracuje z Teatrem Naszym Jadwigi i Tadeusza Kutów – nie tylko jako kompozytor czy akompaniator, ale także jako aktor i kabareciarz. Współtworzy warstwę muzyczną spektakli Zdrojowego Teatru Animacji, prowadzi zajęcia w Jeleniogórskim Centrum Kultury.

Elwira Hamerska-Kijańska

Absolwentka PWSFTvT im. L. Schillera w Łodzi. Zagrała wiele ról teatralnych, filmowych oraz w teatrze telewizyjnym. Oto te najważniejsze: Laura w „Szklanej menażerii” T. Williamsa, Anna w „Platonowie” A. Czechowa, Pokojówka w „Synu marnotrawnym” S. Trembeckiego wg Voltaire’a, Heloiza w „Abelard i Heloiza” R. Duncana, Solange w „Balu manekinów” B. Jasieńskiego, Antygona w „Antygonie” Sofoklesa, Bianka w „Białym małżeństwie” T. Różewicza, Mayer w „Jesiennych manewrach” P. Coke, Śmierć w „Pastorałce” L. Schillera, Młoda Błada w „Żegnaj Judaszu” I. Iredyńskiego, Kobieta-Pająk w „Pocałunku Kobiety-Pajaka” M. Puiga, Służąca w „Łysej śpiewaczce” E. Ionesco, Zofia w „Kwiatach polskich” J. Tuwima, Goplana w „Balladynie” J. Słowackiego, Doktorowa w „Tancerzu mecenasa Krajcowskiego” W. Gombrowicza, Ona w „Psychodramie” J. Chmielnika, Osiecka (Średnia) w widowisku muzycznym pt. „Wielka woda”, Eleonora w „Tangu” S. Mrożka, Inna w „Merylin Mongol” N. Kolady, Pani w spektaklu telewizyjnym „Tak jest jak się państwu zdaje” M. de Ghelderode.

Wystąpiła w następujących filmach: „Boża podszewka”, „Karolcia”, „Warto kochać”, „Niesamowite historie” oraz w „M jak miłość”. Jest laureatką nagród aktorskich za role: Anny w „Platonowie”, Heloizy w „Abelard i Heloiza”, Antygony w „Antygonie” i Solange w „Balu manekinów”. Ostatnie jej role, to Benigna w „Czarnej masce” Hauptmanna w reż. B. Kocy i Anna w „Drugim Zwarciu” Łukasza w reż. J. Zembrzuskiego, występuje też w „Przygodach Rozbójnika Rumcajsa” (reż. K. Mazur) oraz komedii „Bóg mordu” Y. Rezy w reż. Bogdana Kocy (Véronique Houillié).

Magdalena Kępińska

Absolwentka Wydziału Aktorskiego PWST we Wrocławiu (1997). Zadebiutowała rolą Neriny w spektaklu „Komedia pasterska” w reżyserii Adama Hanuszkiewicza (1997) w Teatrze im. C. K. Norwida w Jeleniej Górze, z którym jest związana nieprzerwanie do dziś. Zagrała tu wiele różnorodnych ról, spośród których warto wymienić: Polly w „Operze żebraczej” V. Havla w reż. A. Kroba, Masza w „Czajce” Czechowa, w reż. Mai Kleczewskiej, Sylwia w „Opowieściach o zwyczajnym szaleństwie” P. Zelenki w reż. A. Majczaka, Dziewczyna w „Kantacie na cztery skrzydła” Roberta Bruttera w reż. Krzysztofa Jaworskiego, Roza w „Espresso” L. Frangione w reż. Małgorzaty Bogajewskiej. Wystąpiła także w Teatrze Komedia we Wrocławiu w spektaklu „Przyjazne dusze” V. Pam, w reż. P. Okońskiego, w którym zagrała rolę Susie Cameron. W teatrze jeleniogórskim zagrała ponadto w następujących spektaklach: „Śmierć Człowieka-Wiewiórki” (Gudrun Ensslin), „Kariera Artura Ui” (Dock Daisy), „Okrutne i czułe” (CHÓR-Cathy), „Sztuka dla dziecka” (Pani z Sąsiedztwa). Zagrała także jedną z głównych ról w serialu telewizyjnym pt. „Tango z Aniołem”

w 2005 r. Jest laureatką Srebrnego Kluczyka (2007) za rolę Rozy w „Espresso” Lucii Frangione. W bieżącym sezonie można ją zobaczyć w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna”, „Dobrze” (Córka SM), „Przygody Rozbójnika Rumcajsa” (Księżna Pani), „Lilla Weneda” (Gwinona) oraz w „Procesie” F. Kafki w reż. B. Michalika (Panna Bürstner i Ruda Dziewczynka).

Elżbieta Kosecka

Absolwentka Wydziału Wokalno-Aktorskiego wrocławskiej Akademii Muzycznej. Zadebiutowała na scenie Teatru im. C. Norwida w podwójnej roli Smeraldiny i Komika w „Miłości do trzech pomarańczy” Carlo Gozziego w reż. Andrzeja Jamroza w 1989 r. Zagrała tu ponad 50 ról w różnorodnym repertuarze. Jej domeną są role charakterystyczne, ostro narysowane, jak w „Opowieściach petersburskich” i „Martwych duszach” Gogola, które reżyserował Wiesław Hołdys, czy Eugenia w „Tangu” S. Mrożka. Niewątpliwym atutem aktorki jest także jej głos – sopran koloraturowy, który widzowie mogli podziwiać w wielu spektaklach przede wszystkim w operze kameralnej pt. „La Serva Padrona” w reżyserii K. Galosa czy zabawnej składance muzycznej pt. „Bella Cura”, i refleksyjnym „Tryptyku rzymskim” (2003 r.). Zagrała także w kilku filmach: „Jańcio Wodnik i „Cudowne miejsce” (reż. J. J. Kolski), „Maraton tańca” (reż. M. Łazarkiewicz) i popularnych serialach telewizyjnych w latach 2004-2009: „Pierwsza miłość”, 2008 – „Wejście smoka”, „Fala zbrodni”. Przedstawienia z udziałem Elżbiety Koseckiej: „Trans-Atlantyk” wg Witolda Gombrowicza, „Podróż poślubna”, „Kłątwa”, „Sztuka dla dziecka” i ostatnio – „Sztukmistrz. Norwid o Polsce, Norwid o Polakach, Norwid o sztuce” w reż. A. Obidniak „Czarna maska” (Daga) w reż. B. Kocy, „Przygody Rozbójnika Rumcajsa” w reż. K. Mazura (Słoneczko) oraz w „Procesie” F. Kafki w reż. B. Michalika (Marioneta).

Iwona Lach

W jeleniogórskim teatrze pracuje nieprzerwanie od 1982 roku. Jako aktorka – od 1990 r. Realizuje się w różnorodnym repertuarze – spośród wielu ról, które zagrała, warto wspomnieć: Fiołkę w „Ożenku” Gogola (reż. S. Fiedotow), Balladynę w „Balladynie” (reż. G. Mrówczyński), Agatę w „Gwałtu, co się dzieje” Fredry (reż. A. Bubień) oraz w spektaklach minionych sezonów: „Kariera Artura Ui” (Sheet, Obrońca, O’Casey), „Kłątwa” (Matka), „Elektra” (Elektra), „Okrutne i czułe” (CHÓR-Rachel), „We are camera/rzecz o Jazonie” (Paula), „Sztuka dla dziecka” (Matka Boska Patronka Zwycięzców, Matka Boska Patronka Seksu w Wielkim Mieście, Matka Boska Patronka Zastrzelonych, Matka Boska Patronka Więźniów, Matka Boska Patronka Gwiazd i Splendorów Politycznych i Więźniów Sumienia). Występuje w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna” w reż. H. Adamka, „Czarna maska” w reż. Bogdana Kocy (Hrabina Laura Huttenwachter) oraz w „Procesie” F. Kafki w reż. B. Michalika (Kobieta Płacząca). W 2010 r. otrzymała Srebrny Kluczyk w plebiscycie publiczności, organizowanym przez redakcję „Nowin Jeleniogórskich” z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru.

Marta Łacka

Związana z jeleniogórskim teatrem od 1980 do 2007 roku i – ponownie – od 2009 r. Absolwentka Wydziału Lalkarskiego PWST we Wrocławiu. Jej domeną są role charakterystyczne, ostro narysowane, ale równie dobrze czuje się w komedii i spektaklach dla dzieci. Zagrała wiele ról, między innymi: Wrogą w „Sztucznym oddychaniu” Barańczyka w reż. Jacka Zembrzuskiego (1981), Montecalfiego w „Macieju Korbowie i Bellatrix” Witkacego w reż. K. Lupy (1986), Lubow w „Ostatnich” Gorkiego w reż. A. Obidniak (1987), Zośkę w „Niespodziance” Rostworowskiego w reż. K. Rogoża (1988), Charlotte w „Ostatniej wieczery” Noréna w reż. Edvarda Myški (1989). Zagrała i zaśpiewała w wielu spektaklach muzycz-

nych dla dzieci i dorosłych, takich jak: „Romans z wodewilu”, „Nie bójmy się uczuć”, „Kolędnicy”, „Cyganie z Andaluzji”, „Wielka woda”. W 2000 r. pod opieką Aliny Obidniak zrealizowała monodram pt. „Jasiek” A. Maleszki. Ta ciesząca się nieustającą sympatią widzów aktorka została zwolniona przez Bogdana Naukę po 27 latach pracy. Powróciła na scenę za dyrekcji Bogdana Kocy. Występuje w spektaklach „Scrooge. Opowieść wigilijna” w reż. Henryka Adamka, „Przygody Rozbójnika Rumcajsa” w reż. Kazimierza Mazura i „Drugie Zwarcie” Jerzego Łukosza w reż. Jacka Zembrzuskiego oraz w „Procesie” F. Kafki w reż. B. Michalika (Pani Grubach).

Robert Dudzik

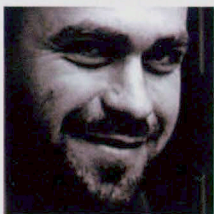
Absolwent Wydziału Lalkarskiego PWST we Wrocławiu (1993), uczeń Krzesławy Dubiel i Andrzeja Hrydzewicza. Zadebiutował w Teatrze Polskim w Szczecinie rolą Hajmona w „Antygonie” Sofoklesa (1993). W latach 1995-97 związany był z Teatrem Nowym im. Gustawa Morcinka w Zabrze. Od roku 1997 pracuje w Teatrze im. C. K. Norwida w Jeleniej Górze. Zadebiutował tu w „Komedii pasterskiej” w reżyserii Adama Hanuszkiewicza. Ważniejsze role teatralne: „Sługa dwóch panów” Goldoniego – Florindo Aretusi, „Emigranci” Mrożka – XX, „Zabawa” Mrożka – Parobek B, „Na pełnym morzu” Mrożka – Gruby rozbitek, „Dziady” Mickiewicza – Sobolewski, „Far Niente” Schaeffera – Bruno. W latach 2003 – 2009 wystąpił w następujących spektaklach: „Testosteron” – Fistach, „Czerwone nosy” – Druce, Vasques, „Trans-Atlantyk” – Baron, „Dożywocie” – Filip, „Kariera Artura Ui” – Giri, „Podróż poślubna” – Kierowca furgonetki, „Okrutne i czułe” – Richard, „Sztuka dla dziecka” – Mały Powstaniec, „Trzy siostry” – Andrzej. Jest autorem monodramu „Cisza, czyli żart filozoficzny”, premiera 2003. Zagrał także w filmach fabularnych: „Młode wilki” i „Komornik”, polsko-niemieckiej produkcji „Polska Love Serenade” oraz popularnych serialach: „Fala zbrodni”, „Tango z Aniołem”, „Pierwsza miłość”. Aktualnie możemy go oglądać w spektaklach: „Czarna maska” w reż. Bogdana Kocy (Hadank), „Przygody Rozbójnika Rumcajsa” w reż. Kazimierza Mazura (Gefrajter), „Drugie Zwarcie” w reż. Jacka Zembrzuskiego (Pan Nurek), „Lilla Weneda” Juliusza Słowackiego w reż. Krzysztofa Prusa (Sygoń). Wspólnie z Małgorzatą Osiej-Gadziną przygotował spektakl „Bynajmniej ...” złożony z piosenek Wojciecha Młynarskiego. Ostatnie premiery z jego udziałem, to „Papierowe kwiaty” E. Volffa w reż. Bogdana Kocy (Sztokfisz) i „Proces” F. Kafki w reż. B. Michalika (Wój i Adwokat).

Jacek Grondowy

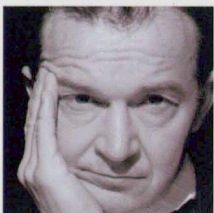
W 1993 ukończył Wydział Lalkarski PWST we Wrocławiu. Po ukończeniu szkoły został zaangażowany do Teatru Polskiego w Szczecinie, gdzie zadebiutował rolami Wartownika/Posłańca w „Antygonie” Sofoklesa w reż. Z. Wilkońskiego, później pracował pod kierunkiem m.in. Ryszarda Majora, Włodzimierza Nurekowskiego, Jana Szurmieja. W szczecińskim teatrze pozostał do roku 1995, następnie rozpoczął pracę w Teatrze Nowym w Zabrze. Grał tu głównie w spektaklach musicalowych i komediach („Skąpiec”, „Niedźwiedź”, „Oświadczyń”, „Porwanie Sabine”, „Listy śpiewające”). Od 1997 r. jest związany z Teatrem im. C. K. Norwida w Jeleniej Górze. Zadebiutował tu w „Komedii pasterskiej” w reż. A. Hanuszkiewicza i zagrał w ponad 30 przedstawieniach. Warto wymienić role, które on sam uważa za najważniejsze w swoim dorobku: Parobek S. w „Zabawie”, Albin/Jan w „Ślubach panieńskich”, Średni rozbitek w „Na pełnym morzu”, Zbyszko w musicalu „Dulskal”, Alfons w „Far niente”, Skapen w „Szelmostwach Skapena”, Chico w „Historii o Miłosiernej”, Tomek Sawyer w „Przygodach Tomka Sawyera”, Flote w „Czerwonych nosach”, Mateusz Lewita w „Mistrzu i Małgorzacie”, Pies Neron w „Śnie pluskwy”, Piotr w „Opowieściach o zwyczajnym szaleństwie”, Merkujo w „Romeo i Julii”, Witold G. w „Trans-Atlantyku”, Tytus w „Testosteronie”, Ernesto Roma w „Karierze Artura Ui”, Jolaos w „Okrutnych i czułych”. Jacek Grondowy wystąpił także w kilku filmach i popularnych serialach telewizyjnych, między innymi: „Warto kochać”, „Tango z Aniołem”, „Czeka na nas świat”, „Polska Love Serenade”, „Fala zbrodni”, „Wydział zabójstw”. Jest laureatem Srebrnego Kluczyka w plebiscycie publiczności na najpopularniejszego aktora (2006). Ostatnie jego role,

to: Scrooge w spektaklu pt. „Scrooge. Opowieść wigilijna”, Löwel Perl w „Czarnej masce” G. Hauptmanna w reż. B. Kocy, Święty Gwalbert w „Lilli Wenedzie” Słowackiego w reżyserii Krzysztofa Prusa oraz Trębacz w monodramie „Novecento” Alessandra Baricca również w reżyserii Krzysztofa Prusa.

Andrzej Kępiński

W roku 1993 ukończył Wydział Lalkarski PWST we Wrocławiu. Zadebiutował rolą Greza w sztuce „Czerwone nosy” Petera Barnesy w Teatrze Polskim w Szczecinie, z którym był związany do 1995 r. W tym samym roku przeniósł się do Teatru im. C. K. Norwida w Jeleniej Górze. Zagrał tu, między innymi Hajmona w „Antygonie” Sofoklesa w reż. Andrzeja Bubienia (1995), Podkolesina w „Ożenku” Gogola w reż. Siergieja Fiedotowa (1997), Amintasa w „Komedii pasterskiej” w reż. Adama Hanuszkiewicza (1997), Gustawa w „Ślubach panieńskich” w reż. Andrzeja Hrydzewicza (1998), Orestesa w „Elektrze” Hofmannsthal w reż. Mai Kleczewskiej, (2001), Mężczyznę kopiącego się po głowie pełnej wątpliwości w „Sztuce dla dziecka”, Rolnika w „Elektrze” – również w reż. Natalii Korczakowskiej. Ostatnio można go oglądać w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna” w reż. Henryka Adamka, „Przyody Rozbójnika Rumcajsa” w reż. Kazimierza Mazura (Książę Pan), „Proces” w reż. Bogdana Michalika (Pan X, Siepacz).

Piotr Konieczny

W roku 1988 ukończył Wydział Aktorski PWST we Wrocławiu. Zadebiutował rok wcześniej w spektaklu „Człowiek jak człowiek” Bertolta Brechta na deskach Teatru im. C. K. Norwida w Jeleniej Górze, następną jego rolą był Puk w „Śnie nocy letniej” Szekspira w reżyserii W. Zawodzińskiego. Zagrał też Waclawa w „Zemście” Fredry wyreżyserowanej przez Z. Bielawskiego (1992 r.). W 1995 roku, za rolę Kelnera Młodszego w spektaklu pt. „Stara Kobieta wysiaduje” T. Różewicza (reż. A. Bubień) otrzymał wyróżnienie na Festiwalu Polskich Sztuk Współczesnych. Wystąpił także w następujących spektaklach: „Testosteron” A. Saramonowicza (Trentyn), „Trans-Atlantyk” wg Witolda Gombrowicza (Pyckal), „Kariera Artura Ui” (Givola), „Kłatwa” (Sołtys), „Elektra” (Posłaniec, Ajgistos), „Gog i magog. Kronika chasydzka”, „Intryga i miłość” (Miller), „Sztuka dla dziecka” (Człowiek, Którego Nikt Nie Rozumie). W 1997 roku zagrał Ludwika Sartiego w „Życiu Galileusza” B. Brechta w Teatrze Telewizji. Spektakl reżyserował Maciej Prus. Jest dwukrotnym laureatem Złotej Iglicy (1991 i 1992 r.) oraz Srebrnego Kluczyka (1994 r.) – w plebiscycie na najpopularniejszego aktora, organizowanym z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru. Kreacja Anioła Amhiela w sztuce R. Bruttera „Kantata na cztery skrzydła” (2005 r.) przyniosła mu wyróżnienie, przyznane przez młodzieżowe jury na XXXV Jeleniogórskich Spotkaniach Teatralnych. Po raz pierwszy pojawił się na małym ekranie w dramacie telewizyjnym „Zero życia” (1987). Wystąpił także w serialach: „Pogranicze w ogniu” (1988, 1991), „Pierwsza miłość” (2004, 2009) i „Fala zbrodni” (2006). W sezonie 2010/2011 można go oglądać w „Kolacji na cztery ręce” P. Barza w reż. B. Kocy (Jan Krzysztof Schmidt), „Czarnej masce” G. Hauptmanna w reż. B. Kocy (François Torteбат), „Kolacji dla głupca” Vebera w reż. S. Szaciłowskiego (François), „Lilli Wenedzie” J. Słowackiego w reż. K. Prusa (Śláz) oraz komedii „Bóg mordu” Y. Rezy w reż. B. Kocy (Alain Reille).

Igor Kowalik

W 2006 roku ukończył PWSFTvIT w Łodzi (Wydział Aktorski), wcześniej – Państwową Szkołę Muzyczną I i II st. we Wrocławiu w klasie saksofonu. W czasie studiów pracował pod kierunkiem wybitnych reżyserów: Jana Machulskiego, Jana Maciejewskiego, Waldemara Zawodzińskiego. Spektakl dyplomowy pt. „Paw królowej” Doroty Masłowskiej, w którym zagrał Ewę, Stanisława Retro, Małgorzatę Mosznał oraz do którego napisał muzykę, otrzymał nagrodę zespołową na XXIV Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi,

brał także udział w 9. Ogólnopolskim Festiwalu Sztuki Współczesnej „Interpretacje”. Warto dodać jeszcze, że od roku 2007 Igor Kowalik pracował jako asystent reżysera w PWSFTvIT oraz Teatrze Nowym w Łodzi, w którym zagrał między innymi: Gidiego Bazera, Obrońcę Gidiego w „Zabawach na podwórku” E. Mazya w reż. A. M. Marczewskiego oraz „Pamiętniku z Powstania Warszawskiego” M. Białoszewskiego w reż. M. Kowalskiego.

W Jeleniej Górze zadebiutował w spektaklu pt. „List” w reż. Krzysztofa Pulkowskiego, występuje też w „Dobrze” T. Mana (Wnuczek), „Scrooge. Opowieść wigilijna” (Fred) w reż. H. Adamka, gra Rumcajsa w musicalu „Przygody Rozbójnika Rumcajsa” w reż. Kazimierza Mazura, Adasia w sztuce Jerzego Łukosza pt. „Drugie Zwanie” w reż. Jacka Zembruskiego, Polelum w „Lilli Wenedzie” J. Słowackiego (reż. Krzysztof Prus) oraz 28 w sztuce Rafała Matusza pt. „jedenasta szesnastie” (w reżyserii Autora).

Kazimierz Krzaczkowski

W 1974 ukończył Wydział Aktorski PWSFTvIT w Łodzi. Zadebiutował na scenie 08.09 1974 rolą Bojara Litewskiego w sztuce „Janulka, córka Fizdejki” Stanisława Ignacego Witkiewicza na deskach Teatru Współczesnego we Wrocławiu. W latach 1974 – 1975 oraz 1989 – 1994 związany był z Teatrem Współczesnym we Wrocławiu, w latach 1975 – 1977 – z Teatrem im. W. Bogusławskiego w Kaliszu, w latach 1979 – 1981 z Teatrem im. J. Kochanowskiego w Opolu, w latach 1995 – 1998 z Centrum Sztuki przy Teatrze Dramatycznym w Legnicy zaś w latach 1977 – 1979, 1981 – 1988 oraz od 1997 roku do chwili obecnej – z Teatrem im. C. K. Norwida w Jeleniej Górze. Ma w swoim dorobku wiele ról teatralnych, filmowych i telewizyjnych, między innymi (w teatrze jeleniogórskim): Albin w „Ślubach panieńskich”, Śmigalski w „Zemście” i Orgon w „Dożywociu” Fredry, Major Kobrzycki w „Trans-Atlantyku” Gombrowicza, Ksiądz Piotr w „Dziadach”, Stary Aktor i Gaffles w „Karierze Artura Ui” Brechta, Eliskazes w „Podróży poślubnej” Sorokina, Czebutykin w „Trzech siostrach” Czechowa. Ostatnio można go oglądać w następujących rolach: Duch Jakuba Marleya w sztuce C. Dickensa „Scrooge. Opowieść wigilijna”, reż. Henryk Adamek, Starszy Mężczyzna w sztuce Tomasza Mana „Dobrze” (reżyseria Autora), Żołnierz, w „Przygodach Rozbójnika Rumcajsa”, reż. Kazimierz Mazur, Derwid w „Lilli Wenedzie” Juliusza Słowackiego (reż. Krzysztof Prus), Petent, Woźny i Fabrykant w „Procesie” F. Kafki (reż. Bogdan Michalik).

Bogusław Siwko

Z Teatrem im. C. K. Norwida jest związany od 1979 roku. Zadebiutował tu rolą Gościa w „Matce” Przybyszewskiego w reżyserii K. Lupy, zagrał też Piłaka w „Ślubie” Gombrowicza (również w reżyserii Lupy), Jajecznicę w pamiętnym „Ożenku” w reżyserii S. Fiedotowa, Senatora w „Dziadach” w reżyserii G. Mrówczyńskiego oraz Radosta w „Ślubach panieńskich” Fredry. Ostatnie role zagrał w następujących spektaklach: „Kariera Artura Ui” (Flake, Bowl, Dullfeet), „Podróż poślubna” (Fabian von Nebeldorf), „Elektra” (Agamemnon), „Okrutne i czułe” (Generał), „We are camera/ rzecz o Jazonie” (Ernst), „Intryga i miłość” (Prezydent), „Sztuka dla dziecka” (Harold Pinter), „Trzy siostry” (Wierszynin), współpracował również z Teatrem Cinema w Michałowicach. Wystąpił także w serialu „Fala zbrodni”. W latach 2009-2011 występuje w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna” (reż. H. Adamek) oraz „Proces” F. Kafki w reż. B. Michalika (Tittorelli).

ARCHIWUM

TEATRU im. CYPRIANA NORWIDA
w JELENIEJ GÓRZE

Nr: 580

**Szanowni Państwo, przypominamy o całkowitym zakazie
FOTOGRAFOWANIA I NAGRYWANIA SPEKTAKLU.
Prosimy o wyłączenie TELEFONÓW komórkowych.**

Kierownik techniczny – Jerzy Pielński
Montażystki sceny – Aleksander Datkun, Michał Dudek, Marek Stępień
Rekwizytorzy – Łukasz Dudek, Stanisław Siwa
Elektryk – Mieczysław Oleksyk
Akustycy – Jarosław Kyrzcz, Konrad Sobieszczyk
Garderobiane – Renata Hanusz, Jadwiga Kotowska
Pracownia fryzjerska – Małgorzata Spanier
Pracownia krawiecka/magazyn kostiumów – Elżbieta Wójcik
Pracownia plastyczna – Ewa Chorążyczewska, Waldemar Soboń
Pracownia stolarska – Daniel Datkun
Zaopatrzenie/kierowca – Ryszard Lipiak
Bileter – Mirosław Faryniarz
Obsługa widowni – Małgorzata Elżbieta Grzech, Mariola Hałas
Szatnia – Maria Karpińska, Grażyna Mrugasiewicz

Kierowniczka Działu Marketingu: Anna Szłaga
Organizacja widowni: Anna Gicala, Małgorzata Herliczka
Koordynatorka pracy artystycznej/kasjerka biletowa: Bernadetta Topolewska.
Kasa biletowa czynna od wtorku do piątku w godz. 9.00-16.00
oraz na godzinę przed spektaklem
Informacje o bieżącym repertuarze teatru: www.teatrnorwida.pl
Opracowanie i redakcja programu – Urszula Liksztet
Projekt i skład – Jaremen Press, www.jaremen.pl

Teatr im. Cypriana Kamila Norwida
www.teatrnorwida.pl

Zamówienia na bilety indywidualne i zbiorowe przyjmuje Dział Marketingu
Teatru im. Cypriana Kamila Norwida w Jeleniej Górze,
al. Wojska Polskiego 38, tel.: 75 64 28130, 131
e-mail: widownia@teatrnorwida.pl w godz. 8.00 – 16.00

Finansowane
z budżetu Miasta
Jelenia Góra

Sponsorzy:

Jelenia Plast

castorama

Patronat medialny:

